

Grootste droom van doodzieke Brent (9) in vervulling: sleeën met husky's

DIEREN - Vorige week vierde hij zijn laatste verjaardag, vandaag ging zijn grootste wens in vervulling. De ernstig zieke Brent Greven (9) liet zich voort trekken door husky's in de sneeuw. „Zo mooi, ik voelde de kou helemaal niet meer.”

Annemart van Rhee31-07-17, 17:59

Samen mooie en dierbare herinneringen maken. Nu het gezin nog compleet is. En daarbij geen kostbare minuut of zelfs seconde verliezen. Dat is het enige wat telt en waardevol voelt in de wetenschap dat de eindstreep voor één van hen in zicht is, vertelt vader Ruud Greven (43).

Dollen

Het is zijn antwoord op de bijna onwezenlijke vraag waar hij, zijn vrouw Chantal (34) en hun kinderen Lucas (10) en Ninthe (7) de kracht vandaan halen om vrolijk en enthousiast te doen in de Skidôme in Rucphen. Om te lachen en te dollen met de speciaal uitgerukte husky's Houston, Jovi, Oasis, Hope en nog zes andere knuffelhonden.

Want daar – op de ijzige piste in Brabant – gaat waarschijnlijk de allerlaatste wens van de ernstig zieke Brent uit Dieren in vervulling. Hij oogt breekbaar maar blij wanneer hij gehuld in sneeuwbestendige outfit vanuit zijn rolstoel wordt overgeheveld in huskyslee. En hij glundert van oor tot oor als de honden een sprint inzetten. Het geblaf, de opspattende sneeuw. „Het is zo mooi, ik voelde de kou helemaal niet meer. Ik zou dit nog jaren willen doen.”

Het is zo mooi, ik voelde de kou helemaal niet meer. Ik zou dit nog jaren willen doen

Brent Greven

Maar als gevolg van neuroblastoom, een zeldzame vorm van kinderkanker, heeft Brent nog maar één week voor de boeg. Of twee. Wie weet drie. Ruud vertelt het ogenschijnlijk nuchter. Maar hij weet dat daarna ‘zijn poten finaal onder hem vandaan geslagen worden’.

Afscheid

Het doet pijn om te zien dat mijn mooie, vrolijke krullenbol gedragen moet worden

Chantal Greven

Ruud over afscheid nemen: „Het is een proces dat vier jaar geleden is ingezet toen de ziekte bij Brent werd geconstateerd. Door de behandelingen en het aanvankelijk aanslaan daarvan word je heen en weer geslingerd tussen hoop en vrees. Jarenlang. Onze andere kinderen zijn opgegroeid in ziekenhuisgangen. En mijn vrouw en ik herinneren ons nauwelijks dat we 's nachts naast elkaar lagen: altijd zat één van ons bij Brent naast zijn bed.”

Door de recente, verpletterende diagnose die elke hoop uitsluit is aan die worsteling een eind gekomen, beseft ook moeder Chantal. En wat rest is als een normaal gezin de tijd proberen door te brengen en gezamenlijk met Stichting Kanjer Wens Brents grote droom – met husky's dikke pakken sneeuw doorploegen – laten uitkomen. Eigenlijk zouden ze het voorjaar richting de Alpen gaan, maar ingehaald door de werkelijkheid werd die datum naar voren verplaatst.

Chantal: „Het doet pijn om te zien dat mijn mooie, vrolijke krullenbol gedragen moet worden. Heel erg zeer zelfs. Maar ik moet positief zijn voor Brent. Nu draaien wij om hem heen. En als ik zie hoe hij lacht en geniet, heb ik als moeder geen wens meer. Natuurlijk ben ik bang en verdrietig voor wat komen gaat. Je zet geen kind op de wereld om dat te overleven. Maar we moeten domweg nu genieten, elk moment pakken en leven van dag tot dag.”

Zonsondergang

Brent Greven in de slede met husky's. © Rob de Joode

En dat is voor vandaag in elk geval gelukt. Brent krijgt geen genoeg van sneeuw, husky's en de warme chocolademelk met slagroom. Hij vertelt volop over de avond daarvoor. „We hebben met z'n allen in een hotel geslapen en daarvoor carpaccio gegeten met kip en groenten en een toetje. Het was vermoeiend, maar gezellig. Nu zou ik nog de zonsondergang op Texel mee willen maken." Moeder Chantal belooft hem nog één keer mee te nemen naar het eiland waar de familie jaarlijks altijd vakantie viert. „Of dat lukt weet ik niet, we gaan elkaar in elk geval stevig vasthouden."